

Kopriva Nikolett

A fekete kutya

hozzám költözött egy fekete kutya.
amikor alszom,
a küszöbön ül és figyel,
eggyé olvad a felvállfázott ruhák
árnyékával.
ha magamra zárom az ajtót,
zöld pupillája csillog a kulcslyukban.
álmaimban megugat,
sántít,
és én nem segítek rajta.

egy téli reggelen kezdődött,
kidobáltam minden szót.
fehéren, szürkén, kéken gurultak,
mint az üveggolyók,
nekiütözköztek mindennek,
ami fontos volt nekünk.
te megfontoltan kikerülted őket, és
elővetted az elnyútt bőröndöt
a pókhálós ruhák közül.
csak ez az átkozott kutya maradt itt,
bejött, amikor te ki.
széttörtem az összes tükröt.
rászoktam a benti dohányzásra,
érzékeny volt a füstre.
én is vörös szemmel
kerülgetem a megöregedett bútorokat.

néha órákon keresztül dúdoló,
aztán meghallom a szuszogást
az asztal alól.
a szomszédasszony összeráncolja
a homlokát, ha beszélek hozzá.

Ő nem látja a fekete kutyát,
azt mondja, nem kutya az,
csak a félelmeim
egy nagy fekete zsákba összegyűjtve.
meg a szavak,
amelyeket gondatlanul kidobáltam,
hátha megszabadulok tőlük,
s most nézzem meg,
szörnyeteg lett belőlük.

Bocskay Vince: Szent László, 2009

